

Իսկ երբ առջեւ կանգնեցաւ Զեդինէ, ահագին սարսուռ մը անցաւ Գուրգէնի մարմնոյն վրայէն եւ ելաւ կանգնեցաւ. երբ ոտքն առաջ նետեց մօտենալու համար, նա ետ ետ քաշուելով.

— Մի՛ մօտենար ինձի.— ըսաւ,— մարդ մը միայն իրաւունք ունի ինձ մօտենալու, իսկ նոքա, որ իրենց խօսքին կը դրժեն՝ տարիներով որբերը եւ անտէրները կը խաբեն, կը մատնեն, այդպիսիները արհամարհանաց են արժանի:

Կանգ առաւ իշխանը եւ իւր բոլոր եռանդը սառեցնելով՝

— Թշուա՛ն Զեդինէ, քեզ խաբէր են, եւ դու շատ շուտ յուսահատեր ես, եւ մեզ երկուքնիս էլ այս յուսահատ վիճակին մէջ դրեր ես:

— Ինչ կ'ըսես դու, այդ գիրը քուկդ չէ՞:

Եւ այս ըսելով լի բարկութեամբ նամակ մը երեսին նետեց:

Իշխանը քննիչ աչք մը ձգեց եւ շուտ մը կարդալով վերէն վար այդ համառօտ նամակը, որ քանի մը բառէ կը կազմուէր, երկրորդ անգամ բարձր սկսաւ կարդալ:

«Ազնուատոհմ Օրիորդ Ռշտունեաց».

«Կը փափագէի քու եւ իմ կամաց յարմար նամակ մը գրել, բայց նախախնամութիւնն Աստուծոյ ուրիշ կերպ սահմաներ է: Այս վայրկենիս որ ձեռքդ կը հասնի այս իմ գիրս, ես արդէն կայսեր պալատան մեծամեծաց մէկուն աղջկան հետ ամուսնացեալ կը լինիմ: Նոյն բախտը քեզ էլ կը մաղթեմ: Ռշտունեաց Օրիորդի փեսայ չի պակսիր: Իսկ ես այնպիսի պարագայներու մէջ գտնուեցայ, որ այս ամուսնութիւնն ընդունելով կեանքս աղատեցի»:

«Գուրգէն Արծրունի Ապուպելճ»: